

z poukazu na § 4 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb. a na § 11 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. neplyne nic pro názor st-lův, ježto z okolnosti, zda st-l byl vyloučen z pojistné povinnosti podle zákona č. 26/1929 Sb., ještě neplyne, že st-l byl v kritické době ve služebním poměru k bývalému státu uherskému.

Dospěl tedy nss k právnímu názoru, že státní úředník nemá právního nároku, aby mu služební doba ztrávená ve vlastnosti okr. horára na Slovensku ustanoveného ve smyslu nařízení bývalého ministerstva orby č. 104.187/1907 byla započtena do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků ve státní službě československé. — — —

Č. 12.736.

Školství: * Na učitelstvo církevních obecných a občanských škol na Slovensku byly podle § 1 odst. 2 a § 27 ve spojení s § 41 učít. zákona č. 104/1926 Sb. ve příčině náhrady stěhovacích výloh vztaheny předpisy platné na Slovensku pro učitele na státních obecných a občanských školách.

(Nález z 23. ledna 1937 č. 10.271/37.)

Věc: Eduard Č. v Šarkani proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 13. října 1933 o stěhovacích výlohách.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l zvolen byl v roce 1932 římsko-katolickou církevní školskou obcí v Šarkani za učitele kantora v Šarkani, přestěhoval se ze svého dosavadního působiště do Šarkaně a žádal na okr. úřadě v Parkáni, aby římsko-katolickou církevní obec v Šarkani přidržel k tomu, aby mu hradila cestovní výlohy s úroky a útratami. Tuto žádost zamítl žal. úřad v pořadí správních stolic v podstatě v úvaze, že ve smyslu 2. věty odst. 1 zákona č. 104/1926 Sb. na učitele církevní se vztahují jen platová ustanovení tohoto zákona a dosavadní služební předpisy, kteréž však nelze aplikovati na stěhovací výlohy církevních učitelů, ježto nárok na stěhovací výlohy netvoří řádných požitků učitele, které by bylo možno odvozovati z platových ustanovení tohoto zákona, nýbrž jejichž oprávněnost bylo by hledati v jiných předpisech, které by upravovaly otázku stěhovacích výloh církevních učitelů, kterýchž však není. —

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami: — —

Zákon z 24. června 1926 č. 104 Sb. o úpravě platových a služebních poměrů učitelstva obecných a občanských škol stanoví v § 1 odst. 1, že zákon tento platí pro učitele státních obecných a občanských škol, dále pro učitele veřejných obecných a občanských škol uvedených v odst. 2 čl. XIV. zákona z 13. července 1932 č. 251 Sb., jakož i učitele cvičných škol, přiřčených k státním učitelským ústavům. Čl. XIV. odst. 2 zákona č. 251/1922 Sb., jehož se tu učitelský zákon dovolává, mluví pak o »učitelstvu veřejných škol obecných a občanských v Če-

chách s Vitorazskem, na Moravě s Valčickem a ve Slezsku s Hlučínskem a učitelstvu státních škol ľudových a občanských na Slovensku a Podkarpatské Rusi«. Z toho tedy vyplývá, že předpisy učit. zákona č. 104/1926 Sb. platí jednak pro státní učitele obecných a občanských škol (včetně cvičných škol přiřčených k státním učitelským ústavům) na celém území republiky Československé, jednak pro učitele nestátních veřejných obecných a občanských škol mimo území Slovenska a Podkarpatské Rusi.

V odst. 2 § 1 zákona č. 104/1926 Sb. slíbeno, že »obdobná úprava platových a služebních poměrů učitelstva ostatních veřejných škol obecných a občanských provede se zvláštním zákonem. Až do té doby platí pro toto učitelstvo platová ustanovení tohoto zákona a dosavadní služební předpisy.« Ostatním učitelstvem veřejných obecných a občanských škol rozumí tedy zákon na tomto místě zejména učitelstvo církevních škol obecných a občanských na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Poněvadž zvláštní zákon, o němž se zmiňuje první věta odst. 2 § 1 zákona č. 104/1926 Sb., který by upravoval platební a služební poměry učitelstva těchto ostatních škol, nebyl dosud vydán, není žádné pochybnosti, že ve smyslu druhé věty téhož odstavce platí až do jeho vydání i pro učitelstvo těchto škol, zejména tedy pro učitelstvo církevních škol obecných a občanských na Slovensku a Podkarpatské Rusi, platová opatření zákona č. 104/1926 Sb. Která ustanovení dlužno zahrnovati pod pojem platových ustanovení, zákon sice blíže neuvádí, ale podle přirozené povahy věci je za to míti, že míní tím nejen služební plat učitelský ve smyslu § 6 cit. zákona, t. j. služné, činovné a výchovné, ale i jiná ustanovení dotýkající se platů učitelských, tudíž i ustanovení o náhradě služebních výloh, o nichž jedná § 27 téhož zákona a které podle konstantní judikatury nss (srov. nálezy vydané ke zcela shodnému ustanovení § 147 plat. zákona č. 103/1926 Sb. Boh. A 7743/29, 7925/29, 9224/31, 9703/32 a j.) tvoří součást služebních příjmů zaměstnance po rozumu § 151 plat. zákona, resp. učitele ve smyslu § 30 učit. zákona.

Cit. ustanovení § 27 učit. zákona stanoví, že »vládním nařízením se upraví nárok na náhradu služebních výloh — — zejména na náhradu při přeložení, stěhování — — jakož i veškeré otázky s tím související«. Ježto však tímto ustanovením slíbené vládn. nař. nebylo dosud vydáno, zůstávají podle § 41 téhož zákona v platnosti až do jeho vydání »dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny tímto nařízením«. Těmito dosavadními předpisy rozuměti lze ovšem jen ony předpisy, které se vztahují na náhradu stěhovacích výloh osobám, pro které platí učitelský zákon č. 104/1926 Sb., tedy předpisy platné pro učitelstvo jmenované v § 1 odst. 1 učit. zákona. Budou to zajisté předpisy různé podle toho, zda se jedná o učitelstvo státních obecných a občanských škol buď na Slovensku a Podkarpatské Rusi nebo na ostatním území republiky Československé či o učitelstvo veřejných obecných a občanských škol mimo Slovensko a Podkarpatskou Rus. Tyto předpisy platové rozšířil, resp. vztáhl tedy předpis § 1 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. i na učitelstvo ostatních škol obecných a občanských vycházející z tendence unifikovati co nejvíce platovou stránku služebního poměru učitelstva všech škol obec-

ných a občanských (srov. předpisy §§ 17 a 32 učit. zákona). Lze tudíž na Slovensku a Podkarpatské Rusi rozuměti dosud platnými předpisy o náhradě stěhovacích výloh, o nichž jedná § 27 ve spojení a v souvislosti s § 41 zákona č. 104/1926 Sb., toliko dosavadní předpisy platné pro učitelstvo státních škol obecných a občanských.

V případě st-lově jde o náhradu stěhovacích výloh učiteli církevní školy obecné na Slovensku a podle toho, co bylo uvedeno, je tedy st-lův nárok na spornou náhradu posouditi podle předpisů platných pro učitelstvo státních škol obecných na Slovensku. Vycházel-li žal. úřad v nař. rozhodnutí z názoru opačného a odepřel proto st-li nárok na náhradu, ocitl se v rozporu se zákonem.

Č. 12.737.

Pojišťovací právo: I. Předpisu § 176 zákona č. 221/1924 Sb. o promlčení pojistných příspěvků nemocenských za dobu po 1. červenci 1926 je použití i na zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zákona č. 117/1926 Sb. — II. Nárok pojišťovny vyměřiti pojistné se promlčuje až v deseti letech, je-li splněn nejen objektivní předpoklad, že zaměstnavatel podal nesprávné oznámení nebo nepodal ho vůbec, ale i subjektivní předpoklad, že tak učinil s úmyslem, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné; je na pojišťovně, aby dokázala zaměstnavatelovu obmyslnost.

(Nález z 25. ledna 1937 č. 23.318/34.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 9692/32, 11.383/34, 11.682/35.

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Levicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 18. června 1934 o nem. pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí instančním mimo jiné vysloveno, že výměr okr. úřadu v Levicích z 6. července 1930, pokud jím bylo zamítnuto odvolání Dr. Ludovíta K. v Levicích z předpisů pojistného za advokátního koncipienta od 1. července 1925 do 14. ledna 1929, se potvrzuje s tou změnou, že předpis příspěvků od 1. července 1926 do 31. prosince 1926 se zrušuje z důvodu promlčení, poněvadž dotýčný platební výměr byl Dru K. doručen 13. ledna 1930, u pojistných příspěvků splatných po 1. červenci 1926 platí § 176 zákona č. 221/1924 Sb., k tomu pak, aby místo pravidelně tříleté lhůty promlčecí platila desetiletá pro možnost předpisu pojistných příspěvků, se požaduje jednak, aby zaměstnavatel neohlásil zaměstnance, jednak aby tak učinil dolosně in fraudem pojišťovny, což se tu nestalo.

Stížností je brána v odpor jen tato část nař. rozhodnutí a je předem uplatňováno, že vzhledem k předpisu zákona č. 117/1926 Sb. je posouditi otázku promlčení pojistných příspěvků nemocenských i za dobu po 1. červenci 1926 podle § 46 zák. čl. XIX:1907, podle něhož je promlčecí lhůta pětiletá, a nikoli podle § 176 zákona č. 221/1924 Sb. Nss nesdílí tento názor stížnosti.